

הנחתי כל עניני, גם כי מעטים היו והמה הבל, עד כה לא באה
 מן הבוקירי, כי לא היה לה רוח. ובאליסנדריא היה איש
 יהודי אשר נדר ללכת לירושלים לחוג שם את חג המצות, הוא
 ואשתו ושני בניו, וארחתי לחברה עמו, ויצאתי מאליסנדריא
 עמהם על הגמלים. והנחתי ר' משה גראסו הנזכר לקחת הענינים
 שלי מן הדוגיא בבואה ולשלחם אלי במצרים. והגענו למקום
 ששמו רושיט⁷⁴ על יד הנילוס, ושם נכנסנו בספינה. על יד
 הנילוס תמיד מפה ומפה כפרים וארצות נושבות וטובות וגדולות,
 אך כולם ערי פרזות. וישבנו במקום ששמו פואה שני ימים, כי
 לא היה לנו רוח כרצוננו. והמקום ההוא גדול ויפה מאד. והדגה
 בו חנם, וכל מיני ירקות. ונסענו משם ובאנו שמחים וטובי לב
 בכל הדרך עד בולאק, הוא ראשית ארץ מצרים. ועל הנילוס
 ראיתי הצפרדע אלתמסח בערבי⁷⁵, והיה גדול יותר מדוב,
 ובעורו כעין אבעבועות. ואמרו לי אנשי הספינה, כי נמצאים
 גדולים ממנו כפלים, והוא מן הצפרדעים שנשארו מימי משה,
 כמו שמזכיר הרמב"ן בפירושו⁷⁶. ואמת הוא המסופר עליו
 שמכניס ואינו מוציא, והעוף אוכל המותרות שהוא עושה בהיותו
 פותח פיו לשמש, ונכנס העוף בפיו ואוכל המותר ההוא. ונהר
 נילוס הוא רחב ידים, ומימיו מתוקים ביותר ועכורים. והמקום
 אשר עברנו בו אינו אלא אחד מראשיו, כי ראש אחר יש לו
 שהולך למקום ששמו דמיאטה⁷⁷ ומשם שופך אל הים. קודם
 בואנו לבולאק נראו אלינו שתי כפות גדולות של בנין ישן
 מאד, והם מהעבר האחד מן הנהר. ואומרים כי הם האוצרות
 של יוסף הצדיק, ואין לשם פתח אלא למעלה מן הגג; וגם כי
 הם חרבה, עדין צורתם מוכחת עליהם שבנין גדול וחזק היה.
 ואין שם שום ישוב סביב.

נכנסנו לארץ מצרים בערב שנים עשר יום לפני הפורים
 בתחילת קציר שעורים. ובימים האלה הקל הרעב מעט מארץ
 מצרים, כי רעב של כליה היה בכל גבול מצרים, לפי מה שספרו
 אלי, בשנה ההיא. והשעורה אביב מאד בארץ מצרים, יותר

⁷⁴ Rosetta. ⁷⁵ תנין. ⁷⁶ שטות י' י"ד. ⁷⁷ Damiotta.